

# קתדרת

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומניין שמשיח  
עדיין לא בא מותרזים לומר שחזעולם איננו נורמלי

ורא עמוד 8

ערב שבת קודש פ' בחוקות  
הי' תהא שנת סגולה

שיא

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

54 פ"ז  
וכאשר גורמים שמהם תוענו להקב"ה איך מקבלים שכר מהקב"ה  
— שניתוסף צ"ח שא"ה וביח"ד ע"ז בכרתי"ו של הקב"ה בכל טוב  
גשמי ורוחני, "מיר"ו המלאה הפתורה הקדושה והרחבה", וכמדתו של  
הקב"ה שהיא למעלה ממדה והגבלה, אשר, עם היות שהאר"ם מוגבל  
ב-כ"ל-ב"ג לקבל בכרתי"ו של הקב"ה, וכפועל ממש נראה שא"ה הוא  
מוגבל, מתבטא כח ה"כ"ל-גב"ל שבה ב"ה ית"ה ופ"ה פ"ה ע"ד סוף  
כל הדורות.

ולכל לראש בונגע לשכר העיקרי אצל נשי ישראל (המודגש  
במיוחד ככינוסן של נשי ישראל) — שהקב"ה מוכר אח כל אחת  
מנשי ישראל בנחת הודי אמיני, נחת תורני, מבנים ובעת עוסקים  
בתורה וכמחויי, והבנים והכנות מתבונים גם הם (כבוא הזמן)  
בבנים ובעת עוסקים בתורה ומצוותי, וכן הלא"ה ע"ד סוף כל הדורות.  
זאת ועוד — שמספרות אחת לחברתה, אם לכתה וסכתא  
לנכרתה, אודות השכר המיוחד שקיבלו מהקב"ה עבור השמחה והתענוג  
שגרמו כתוצאה מפגישתם ואחרותם יחד, וכפרט בעת הכינוס שלהן,  
שאשה אחת מספרת לחברתה אודות בריתותיו של הקב"ה בביתה,  
ויכמים הפנים לפני"ם מספרת לה חברתה אודות בריתותיו של הקב"ה  
בבית שלה, וצ"ח עומדות הכנות והגזרות מקשיבות לשיחתו  
של אמהותיהן וקנותיהן ולומדות מהנהגותי — שעיי"ז נחוסף עוד  
יותר באחרותם של ישראל, בהשמחה והתענוג של הקב"ה, ובהשמכת  
בכרתי"ו של הקב"ה לכארא מישראל.

- 4) נסח בכתב יד ובהפ"ד.
- 5) ראה תעתיק נ"א.
- 6) מש"ל ב, י"ט.
- 7) רחיקה מה — שמשותלות ועשויה כל החלי בהן להשיג אה-אמיתותן ופ"ה מ"ה
- ולהידי מפא"דל - בכל אדם מתקבץ תוך מבעי ותלמיד"י (מתהדרין ק"ה ב).

3 דבר מלכות  
פעולתן המיוחדת של נשי ישראל בדורנו / משיחות כ"ח אייר התנשא"א וכ"ה אייר החשי"ז  
6 זמן הגאולה  
הענין המיוחד שבשבת כ"ב אייר / הזמן באור הגאולה

## 9 ניצוצות של משיח

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה היא תבוא מיד / פתגמים קצרים בעניני גאולה ומשיח  
11 "זילחותם מלחמת ה' - וינצח" — פרסום ראשון בל"ה ק  
הרי נהגים יהודים בגלל "מיהו יהודי"!!! / שיחות בעניניי שליליות העם והארץ

## 14 כת"ק — פרסום ראשון

הנחת משתדלות "להשיג" את אמותיהן וסבתות שלהן... / צילום נדיר מתמחות הרבי

## מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "פיסה משיח" שע"י "אגודת חסידי תי"ד" באר"ק, תחת נשיאות רביק ארי"ש מר"ש  
יוצא-לאור על-ידי: תלמידיו ה"קבוצה", "קיי"ל בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770  
סניף אור"ב: 11213 Brooklyn, NY 38, Kingston Ave. #38, 778-718 (718)  
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל. מיקוד: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)  
דואר אלקטרוני: yeh\_@television.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

# פעולתן המזוהדת של נשי ובנות ישראל בזוהר

בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו • ועוד וג"ז עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנוצאים בגלות, וצועקים "עד מתי" • ב' קטעים: וקטע א' – משיחת כ"ח אייר ה'תש"א (בלתי מוגה), וקטע ב' – משיחת כ"ה אייר ה'תש"ז (מוגה) – בהכניס העולמי דנשי ובנות חב"ד תחייתה –

דוב כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות דור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובענין זה יש שלילות מיוחדת לנשי ובנות ישראל – כמבואר במדשי חז"ל שכ"ס שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור. כך תהי' הגאולה הצדקנית שבנות נשים צדקניות שבדורנו זה. ובפרט ע"פ המבואר בכתבי הארז"ל שדור האחרון של הללות (דור הראשון של הגאולה), דורנו זה, הוא המגול של החרו שיצא ממצרים – שבה מדגש יותר הקשר והשייכות שבין נשי ישראל הצדקניות

# הכנות משתדלות "להשיג" את אמותיהן וסבתות שלהן...

לפנינו צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום א' פ' במדבר, כ"ה אייר ה'תש"ז – בהכניס העולמי דנשי ובנות חב"ד תחייתה – (נדפס בספר השיחות תש"ז ח"ב ע' 477 ואילך)

## להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

וכאשר גורמים שמחה ותענוג להקב"ה גם ע"ז מקבלים שכר מהקב"ה – שניתסוף עוד יותר בה יתר שאת רבית עוז בברכותיו של הקב"ה בכל טוב גשמי ורוחני, מידו המלאה הפתחה הקדושה והרחבה, ובמדתי של הקב"ה שהיא למעלה ממחידה והמבלה, אשר, עם היות שהאדם מוגבל בכחו לקבל ברכותיו של הקב"ה, ובפועל ממש נראה שגם כשהברכה היא מוגבלת, מתבטא כח ה"בל-גבול" שבה גם בזה שגמשת בהפירות ופירי פירות עד סוף כל הדורות.

ולכל לראש בנוגע לשכר העיקרי אצל נשי ישראל (המודגש במיוחד בכניסון של נשי ישראל) – שהקב"ה מברך את כל אחת מנשי ישראל בנחת יהודי אמיתי, נחת תורני, מבנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות, והבנים והבנות מתברכים גם הם (בבוא הזמן) בבנים ובנות עוסקים בתורה ומצוות, וכן עד סוף כל הדורות.

זאת ועוד – שמספרות אחת להברחה, אם לבתה וסבתא לנכדתה, אודות השכר המיוחד שקיבלו מהקב"ה עבור השמחה והתענוג שגדמו כתיצאה מפגישתם ואחדותם יחד, ובפרט בעת הכניס שלהן, שאשה אחת מספרת לחברתה אודות ברכתיו של הקב"ה בביתה, ו"כמים הפלים לפני" מספרת לה חברתה אודות ברכתיו של הקב"ה בבית שלה, ובשעת הדיבור הזה עומדות הבנות והנכדות ומקשיבות לשיחתן של אמהותיהן וקוננותיהן ולומדות מהנהגתם – שע"ז ניתוסף עוד יותר באחדותם של ישראל, בהשמחה והתענוג של הקב"ה, ובהמשכת ברכתיו של הקב"ה לכא"א מישראל.

7) ויתירה מזה – שמשתוללת ועושות כל התלוי בהן "לחשי" – "איבער'אנען" – לעשות יותר מאמרתיהן וסבתות שלהן: – ולחשי' ממאדו"ל "בכל אדם מתקנא חוץ מבני ותלמידו" (סנהדרין קה, ב.).

אמר לי אותה:

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר לי לפני עשרים וחמש או עשרים ושש שנים בערך, בשם אדמו"ר חזקו: "מיט אן עצה שלאט מען זיך ניט אן" [= לא צריך מעצמו לייגע עצמו!]; חשבתי: מדוע אני אכן צריך לחלחם ולדיב עם כולם – הרי ישנם רבנים ויהודים טובים וכו', "לא אלמן ישראל", והרי הקולך תלוי בצוארו של פלוני, ומדוע אני צריך לדיב עם כולם?

אלא, שכאשר זה הגיע לענין הקשור עם פיקוח נפש בפועל, הרי זה מבטל את כל הענינים, וכאן לא יכולתי להתאפק ("איינהאלטן") יותר – הרי נפלים יהודים בגלל שרוצים לומר על גוים שהם יהודים, שלכן מתערבים הגוים כ"כ הרבה בענייני ארץ ישראל, ולאחמ"ל כאשר הכריזו בגלוי שלגוים מודסיא ישנם הקלות מיוחדות כדי להיות "יהודי", אזי הם (הרוסיים) החלו לטוס במטוסי הקרב שלהם בשמי ארץ ישראל, שעד אז לא עשו זאת, ורק עכשיו כאשר הכריזו שמגי רוסי יכול להיות "יהודי", החלו להתערב\*.

כאשר מכריזים שארץ ישראל שייכת לשני בליון גוים, אזי מתחילים כל הגוים להתערב בעניני ארץ ישראל, וכפי שרואים שארץ ישראל מעולם לא היתה בשליטת אמות העולם כמו היום.

## שלישה שלשים כפשוטו דהוק

ה. . . לכן מוכרחים לבטל את החוק, ודקא ע"ז יפסקו הצרות שישינם מהגוים, בתעלת סואן, ברמת הגולן ובכל מקום.

ולכן, בנוגע לפועל, והלואי שישמעו דברי:

חבר הראשון שצריך להיות הוא (כאמור בל"ג בעומר) – הענין דקירוב הלבבות ושלים המיוסד על תורת אמת שזה יעזר לבטל את המזיגה.

השלב השני הוא – שאלו הנקראים "דתיים" יכריזו בגלוי שזוהי היפך התורה, והם יוצאים (מהממשלה) לא בגלל שלא מקיימים הבטחות, אלא בגלל שהם נגד תורת משה, תורת ישראל ודת ישראל, ואי-אפשר לעבור על זה לסדר היום.

והשלב השלישי הוא – שיבטלו את החוק האזנים דגור שלא כהלכה, שיע"ז יפסדו מהצרות מהגוים, והמזיגה הרי בין כך תבטל כיון ש"לא יטוש ה' עמו ונחלתו", וצריכים רק לראות שהה' בחסד וברחמים, ולא "ביד חזקה אמלוד עלליכם", וכמו החידוש של רש"י שלא צריכים להגיע לתענויות כלל רק "אנן בחבובתא תליא מילתא" (ובניתנים שהמזיגה והקרבנות יפסקו בכל מקרה).

(משיחת ש"ט פ' בחוקותי, מב"ח סיון ה'תש"ל – בלתי מוגה)

(\* \* \* דאה ענד בענין זה ב"יחיד חמלד" גליון שח ע' 12.

את המולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקני, כדברי חז"ל "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", ועד"ז בנוגע לנשים צדקניות שבכל דור, ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של הללות, שהוא תלול של הדור שיצאו ממצרים, שבשכר נשים צדקניות שברחו וזכים לגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון האמור בנוגע לפרשת השבוע דיום הש"ק דמיני, אילני – שע"ז פועלתו של נשי ישראל באופן ד"כי תבוא אל הארץ גו' ושביתה הארץ שבת לה", ובתחתיה הפרסיים, כשנמצאים עדיין בימי הגלות האחרונים, עושים מכל בית יהודי "ארץ ישראל", ועד ל"מקדש מעט", רואה הקב"ה שעמד כבר בכל הנסיגות שבגלות, ומכבר כלה זמן בי"ג בגלות, וראייהם בתכלית שתתקף ומיד יקויים היעוד "כי תבוא אל הארץ" כפשוטו –

**מללמוד התורה בעניני הגאולה יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!**

בגאולה האמיתית והשלימה, שנגעשת ע"י מעשינו ועבודתנו ב"ישבתה הארץ שבת לה", להמשיך קדושתו של הקב"ה "שבת לה" בכל עניני הארץ בגלות, וע"י המשכת האליף (אלופו של עולם) ב"גאולה" נעשה "גאולה".

וכן תהי' לנו תיכף ומיד ממש – ש"בנינו ובקנינו גו' בנינו ובבנותינו", אשיש נשים וסוף, ו"לספס והבם אתם", עם כל הנכסים

הארו).  
וה"ז פועלתו של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם וגם כשנמצאים עדיין בגלות, ולא דקא במקום שיש רבני בחי כנסיית ובתי מדרשות וישיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלב, ויש צורך לחסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי ובנות ישראל שיעשו מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממנהלים ומחזיקים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבתוך לארץ להקבע בארץ ישראל, בהמקדש העיקרי, בית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו, כפי שמתפללים לאחרי ספירת העומר: "החחמוז הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמנו סלה".

\* \* \*

ויה"ל – והוא העיקר שפועלתו של נשי ישראל בכל האמור תמחר ותחז ותביא תיכף

וכאמור, תזכר ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתבדר כא"א מישראל: "אחכה לו בכל יום שיבוא", וכפי שמבקשים בתפילת שמונה עשרה: "את צמח דוד עבד מהרד הצמחיה". "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלת של בשר רדם, אלא "מהרה" דחמב"ה תזכר ומיד ממש.

ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה ובהל"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו ממחר ומזרח עוד יותר קיומם בפועל ממש, כך, שמהלימוד יוצאים תזכר ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

ובפרט ע"י ההוספה במצות הצדקה – כנהוג במגד-ד' לתן לכל אחת מכן שלוחות-מצוה ליתן לצדקה, ובדאי תזכר כל אחת (על הסכום הסמלי שתקבל עתה ע"י אלה שתתלקנה השטרות) מממנה, הן חנשים חנושות, והן חבנות, וגם הילדות הקטנות, אשר, כנהוג בזמנינו מקבלות גם הן "דמי כיס", ובדאי שה"חוצאה" העיקרית שלהן היא ליתן מטבעות אדוות ("פענליס", "ניקליס" או "דיימליס") בקופת-הצדקה שלה – אשר ע"י ה(ה)וספה ב(צ)דקה ממהרים ומזדגים עוד יותר את הגאולה, כמז"ל "מזלה צדקה שמקבת את הגאולה".

ובבטויות – שתזכר ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ובאים כולנו יחדיו "עם ענני שמיא", לאיצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ושם מתכוננים לקבלת התורה במשמחה ובפנימיות.

והבתים הפרטיים, ועאכ"כ בתי כנסיות ובתי מדרשות, עם הספסלים, ועאכ"כ הסידורים והספרים, באים יחד עם משיח צדקנו – על גבי "ענני שמיא" – לאיצנו הקדושה, "כי תבואו אל הארץ", ובאין ישראל עצמה – לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש.

לפני הסיום – יש לבדד את כל המתנסות בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות", כלשון הברכה דל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכהוראתו שכאשר יהדים נפגשים בסמוכות לחג השבעות, "זמן מתן תורתנו", יברכו איש את רעהו ואשר את רעותו, וכן הסיף, בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

ומבין, שכדי שתת' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובהפנימיות בימים שלפני, עד שנגיעה "טבע" אצל כא"א מישראל, ובפרט ניש ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היוות "ארוכה מאין מדה ג'", ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכחו של כא"א מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד ג' עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מת' יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנגמציים בללות, וצועקים "עד מתי"... ומבקשים מהקב"ה שתזכר ומיד יוציא את כל ב"י, כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

שאדמו"ר הזקן מדייק בזה (תניא פל"ב), שהכוונה היא אפילו לאחד כזה שאין לו אף מעלה אחת מלבד זה שהוא בריאה של הקב"ה, אזי אעפ"כ אם "דוח הבית נוחה הימנו" גם "דוח המקום נוחה הימנו", ובמילא – טוען הוא – צריכים להיות "אדם טוב" ויש לוותר לחולה כפי רצונו, ומה שבינתים החולה ימות אזי "בהדי כבשא דרחמנא למה לך" (ברכות י, א) – הקב"ה "יסתדד" ("זועט נעמען "קער"-...), שהרי כל יהודי חביב אצל הקב"ה וא"כ הקב"ה בודאי יעזור לו.

אבל האמת היא, שכאשר רוצים שהחולה יבריא יש לתת לו את התרופה החריפה גם אם הוא איננו חפץ בה, ואע"פ שיקדאו לו "אכזר" – אך הרי מה שנוגע לו הוא מצב של החלתי

### אז מה אם זה לא "פופולארי"?! הרי זה פכנת נפשות!

ג. לאחמ"כ אמר לי רב אחד שהוא לא יכול לדבר על זה, כיון שהוא עסוק בהכנת החדשה לשבת. שאלתי אותו: מה זאת-אומרת שאתה צריך להכין דדשה – תגיעי אודות "מירת יהודי"?! אז הוא ענה לי: זה לא "פופולארי" ("איט'ס נאט פאפולאר")... וכיון שזה לא "פופולאר" הוא לא רוצה לדבר על זה, ובפרט שזה דבר ישן, והוא צריך לדרוש דברים חדשים.

אז מה אם זה לא "פופולאר"?! בניתיים זה קשור בסכנת נפשות! כאשר סובלים צרות מוגים, והרוגים יהודים – צריך לדבר על כך!

טוען הוא, שהוא יכול לישב וללמוד ומדעי עליו להתערב בה? הרי גם אני יכולתי לשבת וללמוד, אלא שאין כאן שום ברירה היות ונפלים יהודים, אי-אפשר לעבור על כך בשתיקה.

טוענים, כיצד אפשר להתערב בדבר שכזה – הרי זה קשור בשלום שבין איש לאשתו וגם ילדים וכו'?

אבל זו הרי צרה בשביל הבעל וצרה בשביל האשה, ובאם יפרידו אותם הרי זו ברכה בשביל הבעל וברכה בשביל האשה ובכמה בשביל הילדים.

### כאשר זה דתיני לפיקוד נפש כפועל, לא יכולתי לדתאפק

ד. לאחמ"כ קיבלתי שאלה מרב. שהוא איננו מבין כלל מה אני רוצה, מדוע עכשיו הסתכסכתי עם כולם ("איינגינוריסן מיט אלעמען"), הרי זה דבר ידעי שהם מחוקקים חוקים שהם היפך התורה, ותמיד היו כאלה דברים ואף פעם לא אמרתי כלום, ומדוע דוקא כאן אני נלחם כל כך? זוהי לכאורה טענה צודקת.

אלא ששמעתי פעם אמרה מכ"ק מו"ח אדמו"ר ותמיד חשבת מדוע כ"ק מו"ח אדמו"ר

# הרל נהרגים להזדלם בגלל "מליהו להזדל"...

## פרסום ראשון בלשון הקודש - בערכת "יחי המלך"

א. שאלת\* אצל רב אחד - מדוע הוא שותק? הוא אמר לי שבין כה לא יצייתו לדברי, וכיון שבר מדוע עליו להתקוטט עם כולם? שאלתי אותו: מנין אתה יודע שלא יצייתו לך, ואילו אם אכן לא יצייתו אבל לכל-הפחות תאמר שזחי הטיפ מותרת משה ושאינן לזה שום יסוד, ואזי יידעו לפחות שזחי הטיפ התורה!

לאחמ"כ הוא אומר לי: כיצד ניתן לתבוע בזמן כזה שייצאו מהממשלה, הרי זו שעת הדרך, שעת חירום, ואך אפשר להתערב בזמן שכוח?

עניתי לו (כמדובר בל"ג בעומר), שבאשר ישנו חולה הזקוק לתרופה חריפה (ש"א שארפע רפואה"), יכול מיישה לשאול (את הרופא): כיצד הנך נותן לחולה כזו תרופה חריפה, אך אתה נותן לו את האנטיביוטיקה הרי זה דבר מר - זה מלוח או עם פפריקה, וזה מפריע ומציק והחולה הרי לא הפך בוה, וא"כ איך אתה יכול לתת לו זאת? אתה אומר אכרחי?

ואזי, אם לרופא חשוב שיקראו לו "אדם טוב" (ש"א פינינער מענטש") ו"אורח ישראל" - הוא לא יתן לו את התרופה, אלא הוא יתן לו תרופה "קלה" יותר (ש"א לייכטע רפואה"). ומה שזה יזיק לחולה - זה לא נוגע לו, העיקר הוא הרי שיקראו לו "אדם טוב"...

אבל אם לרופא לא נוגע שיקראו לו "אדם טוב", לא מפריע לו שיקראו לו "אכזר" ושיאמרו עליו שהוא נותן לחולה תרופה שהוא אינו חפץ בה, אלא נוגע לו מצבו הבריאות של החולה - הוא יתן לו את התרופה החריפה, אע"פ שיקראו לו "אכזר".

וכך גם בנוגע לענינו: סועים שצריך להעלות את ה"מורל" (של תושבי א"י) - אזי אם זה מיישה שנוגע לו שיקראו לו "אדם טוב", הוא נותן לחולה מה שהוא רוצה: אם יש לו חום הוא נותן לו קרח, שהרי הוא רוצה להתקדר וכו' - אבל הוא אינו חושב על **בריאותו** של החולה!

ב. אך הוא ממשיך לטעון: המשנה אומרת (אבות ג' י) ש"כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו", וכאן ישנו דבר מעניין: הלשון במשנה הוא "בריות", וכפי שלקחה הראשון של שיחה זו נדפס במדור זה בלשון המוסר (ש"ל לפ"ט בהר). **המו"ל**.

# הענין המיוחד שבשבת כ"ב אייר

הנהגה: "ועד הנחות התמימים", תרגום: מערכת "יחי המלך"

בקיבוץ שנה זו כ"ב אייר הוא ביום השבת - כפי שהי' בשנה הראשונה בצאת בני ישראל מארץ מצרים.

אודות יום זה - שבת כ"ב אייר (בשנת יצ"ל), ישנה פרישה שלמה בתורה (בפ' בשלח) - פרשת חמון . . . ושם מסופר ש"בתמימה עשר יום לחודש השני לצאתם מארץ מצרים" (שזה ה' אז ביום השבת) הגיעו בני ישראל לבקש אוכל (כיון ש"ב ביום כלתה החרדה שהוציא ממצרים והוצרכו לחמון"), והקב"ה הבטיח אז "הניני ממוסיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום בימיו ג'", ו"ידד להם מן בטי"ז באייר ויום ראשון בשבת ה'", וכך ירד המן "בברק בתיק", עד ש"יזיה" בינם השישי לקטו לחם משנה שני העומר לאחד", "כשמדדו את לקיטתם באהליהם מצאו כפלים שני העומר לאחד", הוא אמר להם "הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קודש" שלאחור מה היום מיומים". . . אזי משה אמר להם "הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קודש לה' מחו ג'", "זיניחו אותו עד הבוקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ג', ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היים לה' היום לא תמצאוהו בשדה", "היי רגלים לצאת וללקוט באו (בשחרית) לשאול אם נצא אם לא, אמר להם את שבידכם אבל, לערב חזרו לפניו ושאלוהו מה לצאת, אמר להם שבת היים. ראה אותם דואגים שמהם פסק המן ולא ירד עוד אמר להם היום לא תמצאוהו, מה ת"ל היום, היום לא תמצאוהו אבל מחו תמצאוהו".

. . . והמשך הדברים כותב "ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העומר ממנו למשמרת לדורותיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים, ויאמר משה אל אהרן קח ענצנת אותה ותן שמה מלא העומר מן ותנה אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם".

ופי"ש\*: "בימי ירמיהו כשהי' ירמיהו מוכיחם למה אין אתם עוסקים בתורה, והם אמורים נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה מהיכן נתפרנס, הוציא להם ענצנת המן אמר להם אתם ראו דבר ה', שמעו לא נאמר אלא ראו, בזה נתפרנסו אבותיכם, הריבה שלוחין יש לו למקום להכין מזון לירמיהו".

עפ"י רואים אנו את הענין המיוחד בתורה שהי' ביום השבת כ"ב אייר בשנה ההיא (שנת יציאת מצרים):

כיון שירידת המן היתה בטי"ז באייר, "ויים ראשון בשבת ה'" (כ"ל), מוכן שהשבת הראשונה שבה לא ירד המן - שאודותיו מדובר בפרישה - הי' בכ"ב אייר.

ועל שבת זו כתוב בפרישה - "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך לזה - "ויקראו בית ישראל את שמו מו", ויאמרו משה שחלק מהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם".

## כשהודי רוצה באמת "משה נאו", זה מקווים מיד

..הלמוד שישנו לכל הדורות מה"מן" אשר הוא "למשמרת לדורותיכם", ונפרט בעומדת בשבת כ"ב אייר, שבה נאמר הציווי ד"למשמרת לדורותיכם":

לכל יהודי יש בכה למבל ע"י ה"דב אחד לדור" – את פרנסתו ואת כל צרכי בניו חיי ומזונו ריחי באופן ד"לחס מן השמים", הן דברים המוכרחים לקיום האדם, והן דברים של תענוג.

ויתירה מזו: מקבלים את כל הענינים שרק רוצים (ה"י בו ב"מן") מכל מיני מטעמים וחי' כל אחד מיישאל טועם כל מה שה' רוצה בו, אף דבר לא חי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה חי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שה' מתאוה", ולא זקוקים להמתין עד שזה יהי' נמשך מלמעלה אלא זה ישנו כבר למטה, וצרכים רק לאלות זאת ע"י ש"ד שרצו את זה באמת, והרי רצונו האמיתי של יהודי הוא רצון הבורא (כפס"י הרמב"ם)!

שיזה כולל גם את הענין שהזמן גמא – שכאשר יהודי רוצה שיהי' "דאלף גלות" ו"משה נאו" – הוא צריך רק לרצות זאת באמת, וזה מקוויים מיד בפועל בלי שום עיכוב זמן (ולא צרכים להכות אפי' "עד מהרה ירוק דבר"), כיון שהענין ישנו כבר פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה!

ואפילו כאשר נמצאים בזמן הגלות, עאכ"פ לאחר זמן בית ראשון כשגזז את "צוננת המן" (יחד עם שאר הדברים), ולא רואים את זה בגלוי (לא כפי שהי' במי ידמיונו וכו"ב), וצרכים להגיע לאמונה שהיכן-שהוא ישנה במציאות "צוננת המן" הגנוזה –

אך יש לידע, שהיית וזה ציווי בתורה שה"מן" צריך להשא "למשמרת לדורותיכם", לכן גם עכשיו נמצאת "צוננת המן" במשמיות העולם (בדיוק כפי שהי' לאחר הפסקת המן בסוף הארבעים שנה כשכני ישראל נכנסו לארץ נושבת), וזה נותן כח במשמיות העולם שכא"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכי באופן של "לחס מן השמים", והגלוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי.

ואדרבה: כיון שעתה לא ניתן לראות בגלוי את "צוננת המן" שהיא "למשמרת לדורותיכם" – זה צריך יותר למהר את הזמן שקוויים בו הציווי בתורה ד"למשמרת לדורותיכם" בגלוי – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממויות לארצנו,

ובאופן ד"ואלך אתכם קוממויות" – "בקומה זקופה" (כמ"ש בפרשתנו), ע"ד "בני ישראל ויצאים ביד רמה" כפי שהי' ב"מי צאתך מארץ מצרים", ע"י משה רבינו, שגאל ראשון הוא גאל אחרון, כשם שמשוה הוא ה"דבר אחד" שמעמיד לבני ישראל את כל צרכיהם, והוא זה שאמר את הציווי שהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם" [כשם שהוא נתן לבני ישראל את כל התורה כולה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו" ומכך זה הגיע לכל בני ישראל עד סוף כל הדורות] כך גם בנוגע ל"גאל אחרון" של גלות זה האחרון.

ולוח זקוקים רק – בלשון כ"ק מ"ח אדמו"ד – לצמצא את הכפתורים של בגדי השרד,

..והעיקר – שכל זה יהי' בזריות,

## ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין

ויתירה מזה – שאין צורך ב"זריות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבא באופן של זריות), מכיון שכבר ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלמות, ע"י אמצעי החודש, ש"יקיימא סיחרא באשלמותא", ובפשוטות – גאולה האמתית והשלילמה ע"י משיח צדקנו בתכלית הזריות, "לא עיכבו המקום כרחף עיין", תיקף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בחו"ג, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח – בפתי מונח)

## תפקידם של ה"סוסים"

..ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת – הרי ידוע הפתגם שמתחבטו של הסוס אודות

ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותי' חושבים ה"חכמים" ה"חכמים" בעגלה... ואדרבה – תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז הפצפם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים (ש"מייסין די פערד") – ב"מקל נועם" כמבן, וכי' המזיסיאות שדבבו: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שהתבטלו "סוסיותם" (ז"י זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת – כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים: (משיחת ש"פ בחוקות ה'תשד"ט – בפתי מונח)

## "מ"ז הן נגאלין", "מ"ד" כפשוטו, ביום השבת

ובפשוטות – ביאת משיח צדקנו תיקף ומיד, עוד ביום השבת, וזאת – למרות השקו"ט אם משיח צדקנו יכל לבוא בשבת, הן מפני שעדיין לא בא אליהו הנביא, והן מפני ענין התחמול, אם יש תחומין למעלה מעשרה או אין תחומין למעלה מעשרה, ככל פירטי הדברים שבה, שיכולים להאריך ולפלפל בהם עד לאחר השבת... ואפילו עד ר"ח בינם שליליים... אבל משיח צדקנו צריך לבוא תיקף ומיד, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, וכאמור, תיקף ומיד, ובלשון הרמב"ם – פס"ד להלכה: "מ"ד הן נגאלין", "מ"ד" כפשוטו, ביום השבת.

(משיחת ש"פ בחו"ג, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח – בפתי מונח)



# כאשר יחזירי רוצה באמת את הגאולה, באה הגאולה מיד, כיון שמצד הקב"ה בודאי אין מניעה ח"ו, ואדרבה: "אבני שמר את הדבר", "ממתנין ומצפה מתי כבוא", הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, זקוקים רק שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד תתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד כאן למטה בעוה"ז הנשמי, ותושלם כוונת הבורא דנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים באופן גלוי.

.. כאשר יחזירי רוצה באמת את הגאולה, באה הגאולה מיד, כיון שמצד הקב"ה בודאי אין מניעה ח"ו, ואדרבה: "אבני שמר את הדבר", "ממתנין ומצפה מתי כבוא", הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, זקוקים רק שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד תתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד כאן למטה בעוה"ז הנשמי, ותושלם כוונת הבורא דנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים באופן גלוי.  
(תרגום פשי משחת ש"ש פ בחוקותי ה'תשס"ו - בלתי מוגה)

## מחשבה טובה אחר יכולה להביא את הגאולה 'נאו'

.. אין לו ליחודי לחשוב מי אני ומה אני, ומה כבר אוכל לפעול עי"י מעשה אחד של צדיקה או תורה או תפלה, כאשר המדובר על הצלת העולם הגדול כולו, המכיל ביליוני בני אדם, וחיות וצומח ודומם –

כי כך פוסק הרמב"ם, שהאדם צריך לעשות את המאמץ המרבי כדי שיוכל לעשות מעשה אחד בלבד לטובה. משום שמעשה זה, אומרת תורת אמת, ויהודי מאמין בזה באמונה שלימה, או אפילו מחשבה טובה אחת, יכולים להכריע את הכף לטובה, ולהביא את הגאולה האמיתית והשלילה עי"י משיח צדקני, ובאופן של "נאו", עכשיו, ברגע זה ממש!  
(משחת ש"ש כ"ג אי"ר, גוש ובנות חב"ד, ה'תשס"ב - בלתי מוגה)

## תלכף ומיד ממש רואים שמשיח נמצא כבר בנינו

.. "ואתם ולוקטו לאחד אחד בני ישראל", וכולם יחד נעשים מציאות אחת ד"קחל גדול", ועד למנין העשירי, ביחד עם השירה העשירית והפרה העשירית ("העשירי יהי' קודש"), עי"י המלך המשיח מהדה גלה אכי"ד" – שתלכף ומיד ממש רואים שמשיח נמצא כבר בנינו, וכאן"א מראה באצבעו ואומר "הנה זה (המלך המשיח וכבר) בא".  
(משחת ש"ש פ בחר-בחוקותי, מבה"ח סיון ה'תשס"א - מוגה)

של המדים של "צבאות ה'", זאת-אומרת, זקוקים רק שרצונם הגלוי של בני ישראל יהי' כרצון הבורא, ורצון הבורא הוא שתבוא כבר הגאולה, וכל זמן שהיא עדיין לא באה הוא (הבורא) מתאבל כניכול על הגלות,

וכאשר בני ישראל רוצים בגלוי את הגאולה, זה מתקיים מיד (כפי שהי' בלמן", כנ"ל), וכל צבאות ה'" יוצאים מהגלות, 'לימי צאתך מארמ"צ", שאז נקראים בני ישראל בפעם הראשונה בשם "צבאות ה'", ש"יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים", ו"ביד רמה",

והחלבים כולם לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ו"ירחיב ה' אלקיך את גבולך", בעגלה דידן ממש.  
(משחת ש"ש פ בחוקותי ה'תשס"ו - בלתי מוגה)

## כל זמן שמשיח עדיין לא בא, העולם אינו נורמלי

כאשר כל היהודים מתאספים יחדיו – והרי "עמד כולם צדיקים" – נעשה מכלים צדיק אחד גדול, צדיק אחד, "מיוחד שבגדרו", אזי, כאשר כולם יחד גודלים ומכריזים בגלוי ובקול רם שמשיח יבוא "נאו", באגלית וגם בשפות אחרות, עד לל"ק ובינתיים – בארזיש [שז' השפה בה השתמשו הפלשטי"ט ורבותני נשיאנו, עד לל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאאמרת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק] – ודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, ו"תגזור אומר וקם לך".

שמשיח בא "נאו", ו"מיד הן נגאלין".  
וידוע הסיפור עם הצ"צ, שבאסיפה בפטערבורג עם שרי המלוכה, הוא התייצב מתוך מסירות נפש ודילב לפניהם בתוקף ובחליפת, שאלו אותו לאחמ"כ – הרי יש לו עדה של חסידים, א"צ כיצד יכול הוא להתייצב כך במס"נ? הוא ענה: שתי תשובות בלב – בסגנון הש"ס – תלדון ו'אביבית אימא": א) יש את הילדים. ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו – הם יכולים לפעול הכל.

ועד"ז בענינו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול וגוזרים ומכריזים שמשיח יבוא תנף ומיד – ודאי שזה נפעל למטה מעשרה ספחים.

והחלבים יחד עם משיח צדקני לארץ ישראל, ושם גופא ביודשלים, ושם גופא בבהמ"ק.

והמים יביאו אותם לשם "צאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור", ויקויים "זהו מלכים אומניו ושרותיהם מניקיות",  
והעולם יהי' עולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמשיח עדיין לא בא, שזה שמשיח עדיין לא בא – זה לא נורמלי; ביאת משיח צדקני זה דבר נורמלי, ומכיון שמשיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם אינו נורמלי –

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלילה, בקרוב ממש ובעגלה דידן.  
(תרגום פשי משחת ש"ש פ בחוקותי ה'תשס"א - בלתי מוגה)